

ת"פ 43653/02/14 - מדינת ישראל נגד נתי נתן שניידר

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 43653-02-14 מדינת ישראל נ' שניידר

בפני כבוד השופט ניר מישורי לב טוב

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשם

נתי נתן שניידר

נוכחים:

מטעם המאשימה: עו"ד לני אלפורד

מטעם הנאשם: בעצמו וב"כ עו"ד דן זוהר

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום בגין עבירת נהיגה בחוף הים בניגוד לסעיפים 2 ו- 7 לחוק איסור נהיגה בחוף הים, התשנ"ז - 1997 (להלן: "החוק").

על פי הנתען בכתב האישום, בתאריך 27/4/13, בשעה 17:23 או בסמוך לכך, בחוף אמנון על שפת הכנרת, נסע הנאשם ברכב סאן יאנג בצבע שחור מס' רישוי 27-292-28 והחנה אותו במרחק של 29 מטר מקו המים. הנאשם עשה את מעשהו האמור לעיל למרות שילוט האוסר נסיעה ברצועת החוף ובשעה שלא היה לנאשם היתר למעשה.

גדר המחלוקת:

בתאריך 23/4/14 כפר הנאשם מפי בא כוחו במיוחס לו וטען כי מדובר באזור שנועד להורדת כלי שיט, אזור תפעולי שמשמש לך דה פקטו. עוד נטען במעמד הכפירה, כי אם מדובר באזור מוכרז הרי שלא בוצעה עבירה ואם מדובר באזור שלגביו קיימת הסכמת הרשויות באופן לא פורמלי אזי יטען הנאשם לטענת הגנה מן הצדק. עוד כפר הנאשם בעובדה כי השלט נראה וכן בכל שאר עובדות כתב האישום.

הנאשם, כך עולה מדברי הכפירה בכתב האישום נסע עם רכב מסוג סאן יאנג בצבע שחור, במסגרת פעילות ימית של פריקה והעמסה וכי המרחק בו עמד הרכב מקו החוף אינו בידעת הנאשם.

עיקרי הכרעת הדין:

בית המשפט קבע כי הנאשם עבר עבירה של נהיגה אסורה בחוף הים וזאת לאחר שאימץ עדותו של עד התביעה הפקח רדוני ובחר להעדיפה על עדות הנאשם, בית המשפט דחה בהכרעת הדין את טענות ההגנה לפיהן מתקיימים החריגים הקבועים בהגדרת "חוף הים" בסעיף 1 לחוק. עם זאת הורה בית המשפט על ביטול כתב האישום תוך קביעה כי עומדת לנאשם טענת הגנה מן הצדק מסוג אכיפה ברחבי שכן מדיניות אכיפת החוק במפרץ חוף אמנון בידי המאשימה בוצעה בתקופה הרלוונטית לכתב האישום תוך אפליה משמעותית ופסולה בין ציבור הנהגים במקום באופן שהגשת כתב האישום וניהול ההליך הפלילי במקרה זה עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגנות משפטיות.

להלן סקירת הראיות שהובאו בפני בית המשפט ונימוקי הכרעת הדין:

התנהלות ההליכים בתיק:

בית המשפט נדרש להכריע בין גרסת עד התביעה - פקח רשות שמורות הטבע, מר עמית רדוני

(להלן: "הפקח") וגרסת הנאשם אשר טען כי לא הוצב במקום שילוט מתאים וכי החנה רכבו אך ורק במסגרת טעינה ופריקה של כלי שיט. עוד נדרש בית המשפט להכריע האם עסקינן בתחום מעגן מוכרז שאז אין רצועת החוף הסמוכה לו מוגדרת כ"חוף ים" האסור בחנייה על פי חוק.

במסגרת דיוני ההוכחות שהתנהלו בתיק הוגשו המסמכים הבאים:

ת/1 - מכתב רשות שמורות הטבע לגבי יונית שניידר מיום 28/4/13, **ת/2** - העתק הדו"ח, **ת/3** - תמונת מחסום ורכב הנאשם, **ת/4** - דו"ח שהופק לנאשם בגין ביצוע העבירה, **ת/5** - תרשים שערך עד התביעה הפקח במהלך עדותו בבית המשפט, **ת/6** - מכתב בקשה לביטול תשלום קנס מס' 10051 מאת הנאשם מיום 22/8/13. כמו כן הוגשו **נ/1** - צילום חוף הים, **נ/2** - צילום רכב רשות שמורות הטבע, **נ/3** - צילום סירות מכוסות החונות ע"ג משטח חצץ, **נ/4** - צילום שלט כניסה ועמוד פרסומת להורדת סירות, **נ/5** - צילום בתקריב של רכב הנאשם, **נ/6** - העתק רישיון השייט של הנאשם על אופנוע ים, **נ/7** - צילום סירה, **נ/8** - צילום רכב שטח הגורר אחריו עגלה עם אופנוע ים, **נ/9** - צילום שילוט "הורדת אופנועים" עם חץ שמאלה ע"ג גדר, **נ/10** - צילום חוף הים, **נ/11** - צילום רישיון עסק "טוליפ אין" - מפרץ אמנון שניתן לחברה לפיתוח מפרץ אמנון ביום 12/7/10, **נ/12** - חוק איסור נהיגה ברכב בחוף הים ומסמך "אפיון ההקשר האזורי של חופי הכנרת איתור וזיהוי פיס, אקולוגי ותפקודי עקרונות מדיניות התכנון".

לאחר שמיעת הראיות בתיק ובטרם מתן הכרעת הדין הובאה לידיעת הצדדים הכרעת דינו של כב' סגן הנשיא השופט פורת, בית משפט השלום בטבריה בתיק 46717-09-11 **איגוד ערים כנרת נ' אב - אור שרותי חניון ונופש בע"מ ואחרים** המרשיעה הנאשמים (לא הנאשם שבפני) בעבירת ניהול עסק ללא רישיון ועבירות נוספות בהתייחס למעגן בחוף אמנון ובית המשפט אפשר תגובת הצדדים להכרעת דין זו.

טענות הצדדים :

ב"כ המאשימה סבורה כי הוכחה אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר והעלתה בסיכומיה הטיעונים הבאים :

א. הנאשם הודה כי רכבו חנה במקום בו צולם ובמרחק של כ- 29 מ' מקו המים, בצל העצים.

תמונת הרכב החונה צולמה על ידי הפקח עמית רדוני - **ת/3**.

ב. הפקח ציין בעדותו כי בחוף אמנון קיים חניון רכב לסירות ובו חונים רכבים, החניון נמצא מעל (צפונית) לשער המצולם בתמונה העליונה במוצג **ת/3**. במועד ביצוע העבירה המיוחסת לנאשם, לחניון זה לא היה אישור הפעלה שכן בשנת 2012, פג תוקף רישיונו. המרחק מהחניון לשער הכניסה לרצועת החוף הוא כ- 150 מ' והשער עצמו המצולם ב- **ת/3** ממוקם במרחק של כ- 100 מ' מקו המים. עוד עולה מעדות הפקח כי בסמוך לקו המים נמצא אזור של המעגנה המיועד להורדת והעלאת כלי שיט וטרקטורים השייכים למפעיל המעגנה, מבצעים את הורדת הסירות מהחניון הנ"ל למים וכן את העלאתם חזרה מהמים לחניון.

ג. עוד הוכח כי מקום חניית רכב הנאשם נמצא בדרך היורדת מהשער הנ"ל אל החוף, אך לא בתחום האזור התפעולי.

ד. הפקח העיד במפורש כי לא היו אנשים בקרבת הרכב, צילם הרכב של הנאשם, מדד ובמשך עשר דקות שהה במקום מבלי שמישהו יבוא אליו.

ה. בבקשה ששלח הנאשם לבטל את הקנס **ת/6** ציין הנאשם כי קנה אופנוע ים והחנה את רכבו במקום בו צולם בשל היותו עסוק בהוצאת האופנוע מהמים, אין בבקשה כל

אזכור לסירה שנמצאת במים, כטענתו בעדותו בבית המשפט. כמו כן הנאשם מצהיר כי הלך למזח לשחרר האופנוע בעוד בבית המשפט טען כי האופנוע היה כבר מחובר לרכב והלך להביא הסירה. הנאשם לא מסר הסבר בחקירתו הנגדית ורק בחקירה ראשית העלה לראשונה כי אביו היה איתו באותו היום, אביו כתב הבקשה ממה שהבין מהנאשם. בכל מקרה השארת רכבו של הנאשם במקום אסורה שכן לא הושאר לפרק זמן קצר.

ו. תוקפו של רישיון העסק שהוצג פג בדצמבר 2012, מדובר ברישיון לניהול עסק של בית מלון.

הוצג חלק מתכנית של ועדת ההיגוי ממאי 2011 - המדובר בתכנית ראשונית, שלב ראשוני לתכנית שינוי תמ"א 13 ואין לתכנית כל מעמד סטטוטורי.

ז. בהתייחס להכרעת הדין בתיק 46717-09-11 **איגוד ערים כנרת נ' אב - אור שרותי חניון ונופש בע"מ** עולה כי לא ניתן רישיון זמני בשנת 2012, הרישיון הזמני שניתן לנאשמים היה תקף לשנה אחת -

עמוד 3

2011 ולא מעבר לכך, הרישיון כלל היתר לאחסון סירות ולא הורדה ו/או העלאה של כלי שיט, ונקבע בהכרעת הדין בתיק 46717-09-11 הנ"ל, כי פעולתם זו אינה עולה בקנה אחד עם החוק.

ח. במסגרת הכרעת הדין עולה כי המעגנה אשר הוקמה על ידי התאגיד בחוף אמנון

נבנתה ללא היתר ובהקמתה בוצעו פעולות מזהמות למי הכנרת (סעיף 82 להכרעת הדין).

ט. תכנית תמ"א 13 שאושרה בשנת 1981 הינה תכנית ארצית והינה כללית בלבד, בעקבותיה הוכנו תכניות מפורטות למקטעים שונים בחופי הכנרת כולל לחוף אמנון. התכנית המפורטת למקטע של חוף אמנון, כללה הקמת מזח בחוף אמנון, בחלק המערבי של החוף ולא בשטח המעגנה, נשוא המחלוקת.

י. עם זאת, לאור התנהלות הרשות המקומית, המאשימה אומנם אישרה כי המדיניות

הנהוגה היא שאין אכיפה של חוק איסור נהיגה בחוף הים, במקומה של המעגנה, וזאת

אך ורק כאשר מבצעים פעולה של הורדה ו/או העלאה של כלי שיט - פעולה זו מבוצעת על קו המים ולא במרחק של 29 מטרים מקו המים.

טיעוני ההגנה :

א. ב"כ הנאשם טוען כי הוכיח שהמקום בו החנה הנאשם את רכבו הינו שטח מעגן או מקום להורדת כלי שיט כאמור בסעיף 1 לחוק.

ב. אין חולק כי רכב הנאשם צולם בשעה שהוא חונה מרחק 29 מטרים מהחוף. ב"כ הנאשם טוען כי הנאשם עושה שימוש בסירה ואופנוע הים שברשותו כשהוא מגיע לחוף. הפקח אינו רושם דו"חות לכלי הרכב או הטרקטורים אשר נעים לעבר המזח לצורך פריקה והעלאה של כלי שיט. ב"כ הנאשם אף טוען כי עגלות עם כלי שיט אינן מקבלות דו"חות גם כאשר חונות בטווח של 50 עד 100 מטרים מהחוף.

ג. ב"כ הנאשם מפנה לתכנית תמ"א 13 אשר אושרה ובמסגרתה אושר קיום של מזח בחוף מפרץ אמנון. התכנית הינה חלק מהדין.

ד. מצו הסדרת מקומות רחצה אסורים ומוכרזים בים התיכון, בים כנרת, בנהר הירדן, בים המלח ובים סוף) התשס"ד - 2004 עולה כי חוף כפר הנופש מפרץ אמנון הינו מקום רחצה מוכרז ומאידך נקבע כי "מעגנת מפרץ אמנון" הינה מקום אסור לרחצה. מכאן מסיק ב"כ הנאשם כי בחוף מפרץ אמנון קיים מעגן/מקום להורדת סירות על פי דין.

ה. מעדות הפקח עולה כי בפועל מאפשרת רשות שמורות הטבע את פעילות המעגן לצורך הורדת והעלאת כלי שיט ולא אוכפת החוק באשר למצבים אלו. לטענת ב"כ הנאשם שטח המעגן גדול מ 29 מטרים מקו החוף ולכן סביר להניח כי רכב הנאשם הוחנה בתוך שטח המעגן.

ו. ב"כ הנאשם מבקש להסיק מרישיון העסק שהיה במקום עד 2012 כי מדובר בתחום שרשות מקומית פרסמה הודעה כי מיועד להורדת כלי שיט לים. גם אם פקע רישיון העסק, נהוג לתת התראות ויתכן שהעסק המשיך לפעול באישור הרשויות ולא הוצא צו סגירה לעסק. הנאשם התחיל לפעול במקום כאשר היה רישיון עסק ולכן אין לצפות ממנו כי יבדוק המצב המשפטי בכל רגע נתון.

ז. תכלית החוק הינה מניעת פגיעה בערכי טבע וסכנה למתרחצים. במקרה זה אין מדובר בחוף רחצה, יש במקום שלט האוסר על הרחצה וכי הפגיעה הפוטנציאלית בערכי הטבע קיימת כבר מ - 1981 אז אושרה תמ"א 13.

ח. ב"כ הנאשם טוען כי קיים צורך להסתייע ברכב לצורך הבאת ציוד, הספקה וכד' כאשר מבקשים להוריד או להעלות כלי שיט.

ט. לחילופין טוען הנאשם כי יש לזכותו משיקולים של הגנה מן הצדק שכן הרשויות לא עשו כדי להפסיק פעילות המעגן, לא פורסמה כל הודעה לציבור, לא הוצא כל צו סגירה. הרשויות יצרו מצג לפיו המקום פועל על פי חוק וכעת טוענים כי אין מדובר במעגן. טענה זו אינה הוגנת כלפי הנאשם ומפלה אותו לרעה אל מול כלי הרכב לרבות טרקטורים ועגלות אשר פועלים במקום להעלאת כלי שיט והורדתם.

י. הנאשם אשר קיבל הדו"ח הסביר לאביו נסיבות המקרה ואביו באופן "חפוף" ללא פירוט ורק עם הבאת המקרה בפני בית המשפט נערך בירור מעמיק ומכאן כי מדובר בהסבר סביר לעדות כבושה זו. מכל מקום והגם שב"כ הנאשם סבור שאין כל נפקות לכך הוא מוכן להודות כי החנה הרכב והלך להביא את האופנוע ולא את הסירה.

יא. אביו של הנאשם לא העיד. ההסבר שניתן הינו חוסר רצונו להשחית זמנו. זאת ועוד, לטענת ב"כ הנאשם גם אם החנה הנאשם את הרכב במקום והלך לטייל אין כל איסור בחוק לעשות כן.

יב. השלט המופיע בשער הכניסה התחתון למעגנה (3/ת) אינו תמרור כאמור בתקנות התעבורה. כמו כן טוען ב"כ הנאשם כי השלט מיועד למי שמבקש לנוע עם הרכב בהמשך החוף ולא למי שמבקש לנוע למעגן.

יג. בהתייחסו להכרעת הדין שניתנה בתיק 46717-09-11 סבור ב"כ הנאשם כי הכרעת הדין תומכת

בעמדת הנאשם. זאת שכן מהכרעת הדין עולה שבפועל ניתן אישור חלקי על ידי הרשות המקומית להפעלת העסק ובחוסר מעש הרשות יש משום פרסום שהוא מיועד להורדת כלי שיט. כמו כן מפנה ב"כ הנאשם לסעיף 59 בהכרעת הדין שם קבע בית המשפט כי בפועל הופעל במקום מעגן או מעגנה על כל המשתמע מכך. מהכרעת הדין יש ללמוד כי פעילות המעגן לא הופסקה עד ליום 10/11/14 וזאת מבלי שהרשות פעלה לסגירת העסק עד מועד זה. לחילופין טוען ב"כ הנאשם כי קביעות בית משפט בהליך פלילי אחד הינן עדות סברה בהליך אחר. במקרה שבפנינו לא קיימת זהות צדדים וכי פסק הדין אינו חלוט.

דין והכרעה :

בית המשפט נדרש להכריע בשלוש סוגיות עיקריות במסגרת הכרעת הדין :

- א. האם נהג הנאשם בחוף הים כמיוחס לו בכתב האישום, בניגוד לסעיף 2 לחוק והאם יש ביסוס ראייתי לטענתו של הנאשם כי החנה את רכבו לצורך פריקה וטעינה של כלי שיט אשר ברשותו.
- ב. האם עונה השטח בו החנה הנאשם את רכבו להגדרת "חוף ים" כאמור בסעיף ההגדרות - סעיף 1 לחוק אליו מפנה סעיף העבירה - סעיף 2.
- ג. האם עומדת לזכות הנאשם במקרה שבפני טענת הגנה מן הצדק המתבססת על אכיפה בדרגות מצד המאשימה.

להלן הדין בסוגיות הדרושות הכרעה :

- א. האם נהג הנאשם בחוף הים כמיוחס לו בכתב האישום בניגוד לסעיף 2 לחוק והאם יש ביסוס ראייתי לטענתו של הנאשם כי החנה את רכבו לצורך פריקה וטעינה של כלי שיט אשר ברשותו ?

1. סעיף 2 לחוק איסור נהיגה ברכב בחוף הים, התשנ"ז-1997 קובע איסור נהיגה בחוף הים :

"לא ינהג אדם ברכב בחוף הים."

המונח "חוף הים" מוגדר בסעיף 1 לחוק

"חוף הים" -

(1) רצועת קרקע, ברוחב של 100 מטרים, לאורך הים מנקודת גאות המים שבחוף;

(2) ברצועת קרקע, כאמור בפסקה (1), שבה מצוי מקום רחצה מוכרז, כמשמעותו בחוק הסדרת מקומות רחצה, התשכ"ד-1964 - כל תחום מקום הרחצה המוכרז, אף אם הוא חורג מרוחב של 100 מטרים..."

2. מטעם התביעה העיד הפקח עמית רדוני (להלן: "הפקח רדוני").

ראיות התביעה בגין העבירה המיוחסת לנאשם בכתב האישום מתמצות בעדות הפקח רדוני אל מול עדות הנאשם. **בהינתן כי מדובר בעדות יחידה מטעם התביעה הזהרתי עצמי בבחינת עדות זו בקפידה יתירה.**

כבר בפתח הדברים אציין כי מצאתי את עדותו של עד התביעה אמינה, עקבית, עניינית ומקצועית. עד התביעה הצהיר כי אינו מחפש לרשום דו"חות קנס אלא רואה תפקידו המרכזי בתחום ההסברה לאזרח, הוא אינו מתוגמל בכפוף למכסה כלשהי של דו"חות הנרשמים כנגד העוברים על החוק.

העד רדוני העיד כי מבקר פעמיים ביום בחוף אמנון.

בפתח עדותו ציין העד רדוני כי ביום מתן העדות בבית המשפט בחלוף למעלה משנה מהאירוע כבר אינו זוכר את האירוע וזאת שכן יש הרבה דוחות דומים אחד לשני, המיקומים דומים, בחוף אמנון מעל המעגנה ומעל הדרך העד רשם כ- 30 דו"חות בשנה. במסגרת עדותו העיד העד רדוני בהתבסס על דו"ח הפעולה שערך **ת/1**. במקרה זה מצאתי כי התמלאו התנאים הקבועים בחוק ובפסיקה הנוהגת למתן משקל ראיתי לדו"ח הפעולה **ת/1** כראיה לאמיתות תוכנה וזאת במסגרת "**כלל הקפאת הזכירה שבעבר**": הדו"ח מולא בסמוך לאחר ההתרחשות, בית המשפט שוכנע כי הרישום שנערך כן ואמיתי, טענת העד כי אינו זוכר את פרטי ההתרחשויות הינה כנה ואמיתית ומן הראוי להעדיף הרישום על פני זכרוננו של עד זה בעת מתן העדות בבית המשפט (ור' למבחנים שנקבעו בפסיקה בספרו של המלומד פרופ' י. קדמי, "**על הראיות, חלק שני, הדין בראי הפסיקה**", מהדורה משולבת ומעודכנת, תש"ע - 2009, עמ' 786-790).

העד העיד כי בכניסה לחוף אמנון מוצב שלט **ת/3** על כך שהנסיעה ברכב ברצועת החוף אסורה בהחלט, הוא מציין בעדותו את שראה באותו היום:

"ש. הרכב צולם על פי הדוח שלך במרחק של כ- 29 מטר מקן המים אמת?

ת. כן, אני מגיע לאזור השער אני מסתכל ומידה ואני רוצה עבירות או חריגה מהחוק אני מצלם את השלט יורד למטה מחפש אם יש אנשים, לא היו אנשים, צלמתי את הרכב ולאחר מכן במד מטר מדדתי אותו, את המרחק מהרכב לקו המים העכשווי. המרחק היה כ- 29 מטר ואין מצב

שבעשר דקות אולי יותר לא הבחינו בי ואם היו שמה אנשים שאני לא הבחנתי בהם. " (עמ' 5 ש' 3-7 לפרוטוקול).

העד ממשיך ומסביר מפורשות כי רכב הנאשם לא חנה בתחום התפעולי של המעגנה, לא חנה על הדרך בה מובילים כלי השיט למזח.

לדברי העד רדוני, "החוק זה העלאה והורדה בלבד של רכבים לא להחנות אולי הוא ירד על מנת להביא חבל... ישנו שיקול דעת המקום נועד בשביל זה לא היינו נותנים דוחות, אבל אם אני רואה רכב חונה והוא שט עם הסירה אז הרכב יקבל דוח. החוק אומר 100 מטר מקו המים..." (עמ' 5 ש' 30 עד עמ' 6 ש' 9 לפרוטוקול).

על המותר והאסור למיטב ידיעתו בתחום החוף עונה העד רדוני :

"ת. אישור לשטח תפעולי להעלאה והורדה כלי שיט, לא להחנות. לאחר שהרכב נכנס, עובר את השער המשולט שמצולם ת/3, הוא מגיע לדרך התפעולית והוא אמור לפרוק את כלי השיט, לחזור מיד לרכב ולהוציא את הרכב באותה דרך שהחניה היחידה האפשרית היא מעל השער המשולב. " (עמ' 6 ש' 30-32 לפרוטוקול).

מטעם ההגנה העיד הנאשם.

על שאירע עובר לרישום הדו"ח העיד הנאשם בחקירתו הראשית :

"ת. מהבוקר שהגעתי עם האופנוע לחוף, ירדתי לאורך החוף על האזור שבו אפשר להוריד את האופנוע ים למים. בשעה חמש שבאתי להעלות את האופנוע ים מהים, עליתי לחניון ולקחתי את האוטו, הורדתי אותו למטה, הוצאתי את האופנוע מהמים ותוך כדי שאני נוסע עם האוטו כלפי מעלה להוציא את האופנוע מהמים, הטרקטוריסט אמר לי שהגיע תורי להוציא את הסירה. העליתי את האופנוע ים מתוך הקו הפנימי של החוף, בדיוק בקו ישיר מהמים, בחלק העליון של החוף, איפה שהאוטו מצולם, שמתתי את האופנוע ים שם וירדתי להעלות את הסירה. פתחתי פקקים וירדתי לאוטו להניע אותו ולשים אותו בחניון למעלה ולטפל בסירה....

וכי "התהליך הזה בערך משהו כמו רבע שעה עשרים דקות יכול לקחת. זה תלוי בגובה הים אם יש גלים או אין, זה הליך". (עמ' 10 ש' 19-25 וכן עמ' 14 ש' 1-2 לפרוטוקול).

עם זאת, בחקירתו הנגדית מעומת הנאשם עם מכתב אותו הפנה למאשימה בבקשה לבטל הדו"ח והנושא את חתימתו - **ת/6**. הנאשם מסר בחקירתו כי כל שנכתב במסמך הינו אמת אך מעיון במכתב

ת/6 עולה כי הנאשם מציין שאינו נוהג להחנות רכבו במקום. בזמן רישום הדו"ח היתה מחוברת לרכב הנאשם עגלה לנשיאת אופנוע ים והנאשם התפנה להגיע למזח בכדי לשחרר אופנוע הים מהמזח כדי להעלותו למעלה.

הנאשם ניסה להסביר הסתירה המהותית בין גרסתו זו במסמך **ת/6** לבין גרסתו בבית המשפט כי האופנוע כבר היה רתום לרכבו בעת רישום הדו"ח וכי בעת רישום הדו"ח הוא היה עסוק בשחרור הסירה מהמזח בכך שלא ידע "שזה יגיע למצב שאני אצטרך להסביר ולהוכיח שיש לי סירה את כל הדברים האלה אני חשבתי שאתם תבינו את הטעות שעשיתם".

כאשר המשיכה ב"כ המאשימה לעמת הנאשם עם הסתירות בגרסתו ענה :

"ש. אז אין ספק שהיית צריך לרשום את זה שאתה חנית בגלל שהלכת להביא את הסירה.

ת. אני לא יודע מה לומר לך , את מנסה להוציא אותי שקרן. זה לא נכון מה שאת אומרת."
(עמ' 14 ש' 32 עד עמ' 15 ש' 1 לפרוטוקול).

בחקירתו החוזרת מוסיף הנאשם פרטים חדשים אשר לא מסר במסגרת חקירתו הנגדית. הוא טוען כי מי שרשם את מסמך **ת/6** הינו אביו, הנאשם לא חתם על המסמך אך אמר לאביו מה לרשום. הנאשם הגדיל ומסר לראשונה כי אביו נכח עימו במקום והוא למעשה זה ששהה עם הסירה בעת שהנאשם החנה רכבו וירד לטענתו למזח כדי לטפל בהעלאת הסירה. לציין כי אביו של הנאשם לא העיד מטעם ההגנה במשפט.

לשאלת בית המשפט מה היה קורה אילו היה הנאשם יוצא לחניון, חונה את הרכב ויוצא, השיב הנאשם :

"ת. אני צריך לעלות עד למעלה וזה מרחק גדול ולא רציתי לעכב אותו. לא חשבתי שזה כזה סיפור."
(עמ' 16 ש' 21 לפרוטוקול).

ב"כ הנאשם אשר היה ער ככל הנראה לסתירה המהותית בין גרסתו של הנאשם בבית המשפט לזו הרשומה במסמך **ת/6** , ציין בסיכומיו כי הנאשם מסר את הפרטים לאביו באופן אותו הגדיר "חפוף" (סעיף 27(ג) לסיכומים) ורק לאחר בירור יסודי לקראת המשפט הובהרו העובדות לאישורן.

לאחר שמיעת עדויות העד רדוני והנאשם מצאתי לנכון להעדיף גרסת עד התביעה רדוני על פני גרסת הנאשם בה איני נותן אמון בשאלה שבמחלוקת הדרושה הכרעה בחלק זה של הכרעת הדין.

הנאשם העיד בפני גרסה השונה באופן מהותי מהגרסה אותה מסר במכתב **ת/6** במסגרתו גולל את שארע וביקש מהמאשימה לבטל הדו"ח שנרשם כנגדו. השמטת קיומה של הסירה **בת/6** אותה טוען

הנאשם כי ביקש להוציא מן המים ולדאוג להובלתה מהמזח אינה מתיישבת עם ההיגיון הצרופ, גרסתו הכבושה של הנאשם על כך שאביו נכח במקום האירוע, גרסה אותה העלה אך ורק בחקירתו החוזרת הינה גרסה תמוהה, הגם שלא ברור מדוע על הנאשם להסביר לאביו את שארע לצורך כתיבת המכתב **ת/6** בשעה שלגרסתו אביו נכח במקום. עוד אציין כי הסבריו של ב"כ הנאשם בסיכומיו (סעיף 30) לאי העדתו של האב הינם הסברים דחוקים ובלתי מתקבלים על הדעת. עד זה אשר הוזכר לראשונה אך בחקירתו החוזרת של הנאשם כמי שנכח באירוע הינו בשליטת הנאשם ולא היה בידיעת התביעה עד לשלב שלהי פרשת ההגנה. מכאן אני מוצא כי יש לראות באי העדתו של עד זה שהיה יכול לשפוך אור על גרסת הנאשם משום חיזוק לראיות התביעה.

יתרה מכך, לשאלת בית המשפט מודה הנאשם כי יכול היה לפעול כנדרש ממנו ולהחנות את רכבו בחניון המרוחק מרחק הגדול מ 100 מטרים מקו החוף אך לא עשה זאת מחוסר נוחות גרידא, שמא יעכב את הטרקטור.

גם ב"כ הנאשם היה ער לקושי בגרסת הנאשם ולכן ציין בהגינותו בסיכומיו כי יש לראות בנאשם כמי שהודה בטענת המאשימה בנקודה זו, קרי שהנאשם אכן חנה במרחק 29 מטרים מקו החוף ולא עסק אותה העת בהורדה או העלאה של כלי רכב.

לאור האמור לעיל אני קובע כי הוכח בפני כי הנאשם החנה רכבו מרחק של 29 מטרים מקו המים ועשה כן שלא במסגרת הורדה או העלאה של כלי שיט.

ב. **האם מתקיימים במקרה שבפני החריגים המנויים בסעיף סעיף 1 לחוק איסור נהיגה ברכב בחוף הים, התשנ"ז-1997 ולפיהן אין רצועת החוף במפרץ חוף אמנון עונה להגדרת "חוף ים" בחוק.**

סעיף 2 לחוק איסור נהיגה ברכב בחוף הים, התשנ"ז-1997 קובע כי "לא ינהג אדם ברכב בחוף הים".

סעיף 1 לחוק איסור נהיגה ברכב בחוף הים, התשנ"ז-1997 מגדיר המונח

חוף הים -

(1) רצועת קרקע, ברוחב של 100 מטרים, לאורך הים מנקודת גאות המים שבחוף;

(2) ברצועת קרקע, כאמור בפסקה (1), שבה מצוי מקום רחצה מוכרז, כמשמעותו בחוק הסדרת מקומות רחצה, התשכ"ד-1964 - כל תחום מקום הרחצה המוכרז, אף אם הוא חורג מרוחב של 100 מטרים,

למעט דרכים שהוסדרו על פי חיקוק ובכלל זה תחום שרשות מקומית פרסמה הודעה כי הוא מיועד

עמוד 10

להורדת כלי שיט לים, תחומים שהוכרזו כנמל לפי פקודת הנמלים [נוסח חדש], התשל"א-1971, תחום מעגן, בתחום שיועד לו בתכנית כהגדרתה בחוק התכנון והבנייה, התשכ"ה-1965, המשמש בפועל למטרה זו, וחניונים".

להלן הדיון בטענות ההגנה הרלוונטיות לחריגים הנטענים בסעיף 1 לחוק :

1) ב"כ הנאשם טוען כי הוכיח שהמקום בו החנה הנאשם את רכבו הינו שטח מעגן או מקום להורדת כלי שיט כאמור בסעיף 1 לחוק. מעיון בנוסח תכנית מתאר ארצית תמ"א 13 אשר פורסמה ביום 11/11/81 מפנה ב"כ הנאשם לסימון מזח באזור מפרץ חוף אמנון בנספח א2. לציין כי המפה אליה מפנה ב"כ הנאשם הינה מפה בקנה מידה גדול ולא הובאה בפני כל ראייה כי השטח המצוין במפה זו כמזח תואם את תא השטח בו חנה הנאשם את רכבו או תא השטח בו ממוקם המזח בפועל. אמנם בעמ' 543 העוסק ב"מקטע 3 : כורזים" לא מאוזכר מזח אך אני נכון לראות בתכנית כמאשרת קיומו של מזח וזאת אני למד מדו"ח ועדת ההגוי משנת 2011 (נ/12) אשר הוגש לעיון בית המשפט ושם במסגרת סקירת המצב התכנוני המאושר נרשם כי אושר במסגרת תכנית המתאר הארצית תמ"א 13 :

"מזח- מיקום - אמנון, גולן, עין גב, בית ירח, טבריה. תכליות ושימושים - מעגנים משניים או מזחים ושרותי עזר לעגינה ארעית."

עם זאת, עולה מפורשות מתכנית המתאר תמ"א 13 כי לא אושר בחוף אמנון מעגן ראשי, מעגן משני או מעגן דייג כפי שאושרו בחופים אחרים בכנרת וכבר מטעם זה יש לדחות טענת ב"כ הנאשם בנקודה זו. לא הוכח בפני כי המנגש או המזח הצף שהופעל הלכה למעשה במפרץ חוף אמנון תואם להגדרת מעגן בחוק, ההגנה לא הביאה ראיות בנושא ומכאן כי אין בידי לקבל הטענה מטעמים אלו.

עוד אציין כי תכנית המתאר תמ"א 13 הינה תכנית ארצית ובנקודה זו אני מקבל את טענת המאשימה כי בפועל לא אושרה כל תכנית מחוזית, מקומית ופרטנית אשר כוללת בניית מזח או מעגן בחוף מפרץ אמנון.

טעם נוסף לדחיית טענת ב"כ הנאשם בנושא הינה כי גם אם הייתי קובע על סמך תכנית המתאר הארצית תמ"א 13 כי במפרץ חוף אמנון אושר מזח וגם אם הייתי קובע כי מזח זה הינו מעגן לכל דבר הרי שלא הוכח כי הנאשם החנה את רכבו בשטח אותו "מעגן" לגישת ההגנה (השימוש במונח נעשה לצורך הדיון בטיעון זה בלבד) ועדות הפקח רדוני הנסמכת על דו"ח הפעולה ת/1 אותה מצאתי אמינה לרבות צילום רכב הנאשם ת/3 מחזקת הטענה כי הנאשם לא החנה רכבו בתחום "המעגן".

2) ב"כ הנאשם מבקש להקיש מצו הסדרת מקומות רחצה אסורים ומוכרזים בים התיכון, בים כנרת, בנהר הירדן, בים המלח ובים סוף) התשס"ד - 2004 כי קיים אישור לבניית מעגן בחוף מפרץ אמנון או הכרה דה פקטו בקיום מעגן זה. לאור כל שנאמר ונקבע בסעיף א' ולאור העובדה כי מדובר בחקיקת משנה אשר באה להסדיר מיקומם של חופי רחצה מוכרזים ואסורים ואין מדובר בתכנית מתחום התכנון והבניה

סבורני כי אין נפקות ההכרזה משום מתן רישיון בפועל או בכח להפעלת מעגן במקום. הפקח רדוני העיד בפני כי בשנת 2013 שהינה המועד הרלוונטי למקרה שבפני, היתה הרחצה מותרת במקום ורק בשנת 2014, במועד המאוחר לאירוע נשוא כתב האישום, הוספו שלטים המורים כי הרחצה במקום אסורה. מדובר בעדות פקח אשר פוקד את החוף הרלוונטי מספר פעמים בשבוע, מכיר היטב את המצב בשטח לאשורו ואני מאמץ דבריו בנקודה זו. מכאן כי בפועל, הסיכון לשלום המתרחצים בנהיגת כלי רכב כדוגמת רכבו של הנאשם בסמוך לחוף הים היה שריר וקיים (ר' עמ' 8 ש' 4-7 לפרוטוקול).

(3) אין בידי לקבל טענת ב"כ הנאשם כי יש להסיק מרישיון העסק שהיה במקום עד 2012 כי מדובר בתחום שרשות מקומית פרסמה הודעה כי מיועד להורדת כלי שיט לים. זאת שכן אין רישיון העסק שפג בשנת 2012 מאשר לבעליו הורדה והעלאה של סירות לים וממנו ור' לעניין זה התייחסות מורחבת בחלק ג' של הכרעת הדין.

מכל האמור לעיל עולה כי לא מצאתי שמתקיימים החריגים בסעיף 1 להגדרת "חוף הים" ולאור קביעתי בסוגיה א' לעיל אני מוצא שהנאשם ביצע עבירה של נהיגה אסורה בחוף הים לפי סעיף 2 לחוק.

ג. **האם קמה לנאשם טענת הגנה מן הצדק מסוג אכיפה בדרנית מצד המאשימה ?**

טענת הגנה מן הצדק- המסגרת הנורמטיבית:

דוקטרינת ההגנה מן הצדק נקלטה במשפט הפלילי הישראלי במסגרת ע"פ 2910/94 **ארנסט יפת ואח' נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ' (2) 353.

במסגרת ע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ**, פ"ד נט(6) 776, הורחבה גבולותיה של דוקטרינה זו (להלן: "עניין בורוביץ"):

"...ביטולו של הליך פלילי מטעמי הגנה מן הצדק מהווה אפוא מהלך קיצוני

שבית המשפט אינו נזקק לו אלא במקרים חריגים ביותר. בדרך כלל יידרש הנאשם להראות שהתקיים קשר סיבתי בין התנהגות הנפסדת של הרשויות לבין הפגיעה בזכויותיו, עם זאת אין לשלול אפשרות שהפגיעה בתחושת הצדק וההגינות תיחס לא להתנהגות שערורייתית של הרשויות, אלא למשל לרשלנות, או אף לנסיבות שאינן תלויות ברשויות כל עיקר אך המחייבות, ומבססות, בבירור את המסקנה כי במקרה הנתון לא יהיה ניתן להבטיח לנאשם קיום משפט הוגן, או שקיומו של ההליך הפלילי יפגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגינות..."
(שם, בעמ' 807).

כן יצוין, כי במסגרת עניין בורוביץ נקבע מבחן בן שלושה שלבים לבחינת החלטה של דוקטרינת ההגנה מן הצדק על מקרה ספציפי:

"...שאלת החלטה של הגנה מן הצדק על מקרה נתון טעונה בחינה בת שלושה

שלבים: בשלב הראשון על בית המשפט לזהות את הפגמים שנפלו בהליכים שננקטו בעניינו של הנאשם ולעמוד על עוצמתם במנותק משאלת אשמתו או חפותו. בשלב השני על בית המשפט לבחון אם בקיומו של ההליך הפלילי חרף הפגמים יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגנות... בשלב השלישי, מששוכנע בית המשפט כי קיומו של ההליך אכן כרוך בפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגנות, עליו לבחון אם לא ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים מתונים ומידתיים יותר מאשר ביטולו של כתב האישום..."
(שם, עמ' 807-808).

במהלך שנת 2007, עוגנה דוקטרינה זו במסגרת סעיף 149(10) לחסד"פ הקובע כדלקמן:

"לאחר תחילת המשפט רשאי הנאשם לטעון טענות מקדמיות, ובהן -

(10) הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגנות משפטית".

הנה כי כן, בעיגונה של ההגנה מן הצדק בחר המחוקק במבחן "הסתירה המהותית" ולא שב למבחן הקבוע בדוקטרינת ההגנה מן הצדק הפסיקתית אשר עוגנה בפסקי הדין יפת ובורוביץ ואשר במסגרתם קבעו רף גבוה של פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגנות.

אחד המקרים בהם מתעוררת פגיעה בתחושת הצדק וההגנות, הינו קיומה של "אכיפה בררנית" מצד רשויות האכיפה.

אכיפה בררנית- המסגרת הנורמטיבית:

על מהותה של האכיפה הבררנית, עמד כבוד השופט ע' פוגלמן במסגרת ע"פ 6328/12 **מדינת ישראל נ' פולדי פרץ ואח'** (להלן: **"עניין פרץ"**) [פורסם במאגרים המשפטיים]:

"...אכיפת הדין נגד אדם אחד והימנעות מאכיפתו נגד אחרים - כאשר מדובר במקרים דומים - היא אכיפה בררנית (selective enforcement). אכיפה בררנית יכולה לקבל ביטוי באחד משני מופעים: הראשון, החלטה להעמיד לדין רק חלק מן המעורבים בפרשה נדונה; השני, החלטה להעמיד לדין בשעה שבפרשות אחרות שעניינן דומה לא הוגשו כתבי אישום... כך או כך, המשותף לשני פניה של הטענה הוא כי סמכות האכיפה הופעלה נגד אחד ולא נגד אחרים, ללא כל טעם טוב להבחנה ביניהם. בלשונו של השופט י' זמיר: "אכיפה בררנית היא אכיפה הפוגעת בשוויון במובן זה שהיא מבדילה לצורך אכיפה בין בני אדם דומים או בין מצבים דומים לשם השגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקול זר או

מתוך שרירות גרידא" (בג"ץ 6396/96 זקין נ' ראש-עיריית באר-שבע, פ"ד נג(3) 289, 305 (1999) (להלן: "עניין זקין")...

(שם, פסקה 23 לפסק דינו של כבוד השופט פוגלמן).

ודוק, לא הבחנה בין העמדתם לדין של אנשים מהווה אכיפה בררנית.

לעניין זה, ראה גם דבריה של כבוד השופטת א' חיות במסגרת ע"פ 37/07 פרג נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים המשפטיים] (להלן: "עניין פרג"):

"...הנה כי כן, הכלל הוא שכל עוד לא הסתבר שאי העמדתם לדין של חלק מן המעורבים בפרשה פלונית נבעה מתוך שרירות או מתוך שיקולים פסולים, אין באכיפה חלקית כזו אף שהיא פוגעת בעיקרון השוויון כדי להצדיק ביקורת שיפוטית פולשנית בין בדרך של הוראה להעמיד לדין את יתר המעורבים ובין בדרך של השוואת מצבם של המעורבים שהועמדו לדין לאלה שלא הועמדו לדין..." (שם, בפסקה 6 לחוות דעתה של כבוד השופטת חיות).

במסגרת ע"פ 3215/07 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים המשפטיים] (להלן: "עניין פלוני"), עמד בית המשפט על שלבי הוכחת טענה בדבר קיומה של אכיפה בררנית:

"...משכך, לשם העלאת טענה בדבר "הגנה מן הצדק", הנשענת על טענה לאכיפה בררנית, יהיה על הטוען להראות, בראש ובראשונה כי מדובר בהבחנה בין מי שהדמיון ביניהם רלוונטי לעניין, במובן זה שהוא מצדיק התייחסות דומה בשאלת הגשתו של כתב אישום. בשלב השני יהא על הטוען להראות כי בבסיס ההבחנה ניצב מניע פסול, בין אם בדמות שרירותיות, התחשבות בשיקולים שאינם מן העניין, או חלילה שקילת שיקולים שאינם ראויים. מטבע הדברים מדובר בשני שלבים השלובים זה בזה, ואשר רב המשותף להם. הנטל להוכיחם, שאיננו פשוט כלל וכלל, מוטל על הנאשם, באשר הפרקליטות, ככל רשות מינהלית, נהנית מהחזקה לפיה פעולותיה נעשות כדין (ראו עניין זקין, בעמוד 307)..." (שם, עמ' 16-17).

זה המקום להעיר, כי במסגרת עניין פרץ דלעיל, ציין כבוד השופט פוגלמן כי לשיטתו יש מקום להרחיב את המקרים בהם ניתן יהיה לקבוע כי התבצעה אכיפה בררנית:

"...לכך מבקש אני להוסיף כי במקרים מתאימים ניתן יהיה לבסס בגדרה של הדוקטרינה האמורה טענה לפגיעה בשוויון, גם בלא שתידרש בהכרח הוכחה בדבר שיקול זר, הפליה מכוונת וזדונית או חוסר תום לב מצד הרשות (השוו: ע"פ 70095/08 (מחוזי ת"א) מדינת ישראל נ' אור, [פורסם בנבו] פסקה 12 (7.9.2009))..." (שם, בפסקה 23).

בהקשר זה, העיר כבוד הנשיא א' גרוניס בעניין פרץ כי לאור העובדה שתוצאת קבלת טענה בדבר קיומה של אכיפה בררנית הינה ביטול כתב האישום, אזי, על בית המשפט מחייבת התייחסות זהירה במיוחד מצד בית המשפט כאשר מועלית בפניו טענה זו (שם, בפסקה 3 לפסק דינו).

עוד ציין כבוד הנשיא, כי ספק בעיניו אם די בהוכחת מקרה דומה אחד בו לא הוגש כתב אישום כדי לבסס טענה בדבר קיומה של אכיפה בררנית:

"... כאמור, אחת הטענות שרשאי הנאשם להציג הינה זו של אכיפה בררנית. מסופקני אם ראוי לקבוע כי די במקרה זהה אחד ויחיד בו פעלו הרשויות המינהליות בעבר בדרך שונה ולא הגישו כתב אישום, כדי להוביל בהכרח לביטולו של כתב אישום במקרה דומה אחר. נראה, כי על הנאשם להראות, כי לאורך זמן ובאופן שיטתי (או קרוב לכך) קיבלו הרשויות המינהליות במקרים דומים החלטות שונות מאלה שנתקבלו במקרה שלו..."

(שם, בפסקה 4 לחוות דעתו של כבוד הנשיא).

מן הכלל אל הפרט :

הגם שקבעתי כי הנאשם ביצע העבירה המיוחסת לו בכתב האישום, עולה מן הראיות שהובאו בפניי במסגרת ההליך הנוכחי כי המאשימה פעלה תוך אכיפה בררנית שלא כדין. זאת בשעה שהמאשימה באמצעות פקחיה פעלה בשנת 2013 כנגד נהגים אשר הסיעו רכבם והחנו רכביהם בתחום 100 המטרים מקו החוף בחוף מפרץ אמנון ובה בשעה נמנעו שלא כדין מלפעול כנגד מפעילי המזח אשר העלו והורידו כלי שיט לאורך היום כולו מקו החוף ובחזרה אליו תוך שהם נעים בשטח חוף הים וחונים במקום והכל בלא שיהיה ברשותם רישיון עסק כדין והיתר לפעול במקום.

קביעתי זו נסמכת על הראיות הבאות :

א. מדיניות אנשי רשות שמורות הטבע בחוף מפרץ אמנון בשנת 2013 (להלן: "מקום זמן ביצוע העבירה")
:

עד התביעה, הפקח רדוני מפרט במסגרת עדותו אותה מצאתי כמהימנה בחקירתו הראשית את מדיניות אכיפת החוק בזמן ובמקום הרלוונטיים :

" חניון הסירות נמצא כ- 150 מטר לעל שער הכניסה לרצועת החוף שהמקום הזה נקרא "חוף ציבורי". מכאן שאני בתור פקח וגם ההנחיה של ההנהלה מאוד מקפידים שרכבים לא יסעו באזור החוף חוץ מטעמים שלנו של שמורת הטבע ובעיות בטיחות שחס וחלילה הנופשים לא יפגעו. (עמ' 4 ש' 26 ואילך לפרוטוקול).

...

ש. אני שואל אותך האם במהלך עבודתך הרגילה, אם היית מגיע כמו שהגיע הג'יפ שצלמתי ב נ/2 היית נותן דוחות לעגלות שמצולמות בנ/2?

ת. ישנו מקום שהוא יותר רגיש ופחות רגיש, ברור לנו שעם ישראל צריך לחיות, לנפוש ולהינות ולא רק לשלם את הדוחות, אני מודה שאני בחגים ובימי שישי שבת לא נוהג לתת קנסות על העגלות עם הסירות לרכבים אני מתייחס אחרת כי את העגלות והסירות מורידים טרקטורים וכולם באים באותה שעה ואם היו צריכים לנסוע 300-400 מטר עם כל סירה זה עלול לסכן את השוהים במקום. אם הבאתי דוחות זה היה לסירות שהיו במקום. (עמ' 8 ש' 26 ואילך לפרוטוקול).

...

ש. הטרקטורים אתה אישרת אתה לא נותן דוחות

ת. אף פעם, אם הם מורידים ומעלים סירות, אבל טרקטור שחנה במים מעל חצי שעה קיבל דוח. " (עמ' 9 ש' 22 ואילך לפרוטוקול).

מעדותו של עד התביעה, הפקח רדוני עולה כי עסקין בשלוש קבוצות הטענות התייחסות בסוגיית האכיפה הבררנית: הנהגים אשר חנו במקום ללא שהוכח כי עשו כן תוך פריקה או העמסה של כלי שיט לרכבם - ועל קבוצה זו נמנה הנאשם שבפני (להלן: "**קבוצת הנהגים הראשונה**"), קבוצת הנהגים אשר חנו במקום ונמצא כי עשו כן תוך פריקה או העמסה של כלי שיט לרכבם (להלן: "**קבוצת הנהגים השנייה**") וקבוצת הנהגים, בעיקר נהגי הטרקטורים והעגלות המובילים את כלי השיט ממקום האחסון למזח החוף ובחזרה (להלן: "**קבוצת הנהגים השלישית**").

מעדות הפקח רדוני עולה כי פקחי המאשימה לא נקטו בפעילות אכיפה כנגד קבוצת הנהגים השנייה. כמו כן לא נקטו פקחי המאשימה בפעולות אכיפה כנגד קבוצת הנהגים השלישית שהינם מפעילי שירות אחסון הסירות אשר גררו באופן תדיר את כלי השיט מן החניון אל קו החוף במקום, הורידו את כלי השיט לים, העמיסו את כלי השיט לאחר סיום השיט והובילו את כלי השיט למקום האחסון.

הפקח רדוני אישר בהגנותו כי כנגד קבוצת הנהגים השלישית לא נקט באמצעי אכיפה למעט טרקטור שנשאר לחנות במקום חצי שעה או יותר. לציון כי במקרה שבפני המתין הפקח רדוני כעשר דקות בלבד בטרם רשם הדו"ח לחובת הנאשם וכבר כאן ניכר כי קיומה מדיניות אכיפה שונה כלפי נהגי הקבוצה הראשונה בהשוואה לנהגי הקבוצה השלישית.

כהסבר למדיניות השונה באכיפת החוק בעניינם של נהגי הקבוצה הראשונה והשלישית מסר הפקח רדוני כי -

"ישנו מקום שהוא יותר רגיש ופחות רגיש, ברור לנו שעם ישראל צריך לחיות, לנפוש ולהנות ולא רק לשלם את הדוחות, אני מודה שאני בחגים ובימי שישי שבת לא נוהג לתת קנסות על העגלות עם הסירות לרכבים אני מתייחס אחרת כי את העגלות והסירות מורידים טרקטורים וכולם באים באותה שעה ואם היו

צריכים לסוע 300-400 מטר עם כל סירה זה עלול לסכן את השוהים במקום. אם הבאתי דוחות זה היה לסירות שהיו במקום".

במקרה שבפני ובהתייחס למפרץ חוף אמנון לא הוצגה בפני תשתית ראייתית המבדילה בין מיקום למיקום כקריטריון לאכיפה או הימנעות מאכיפה ואני יוצא מתוך הנחה על פי העדות שבפני כי המדיניות כפי שהוצגה לעיל נכונה הן למקום חניית רכבו של הנאשם והן לאיזור המזח אשר מתועד בצילומים נ/1, נ/10. מכאן כי רישום הדו"חות לנהגי הקבוצה הראשונה להבדיל מאי רישום הדו"חות לנהגי הקבוצה השלישית נבע מרצון הפקח לצמצם תנועת כלי הרכב בחוף ולכן לא רשם דו"חות לעגלות אשר חנו בסמוך לקו המים.

ב. מעמדה החוקי של פעילות נהגי הקבוצה השלישית :

הפקח רדוני מתייחס בעדותו למצב החוקי, כפי שהיה ידוע לו בעת רישום הדו"ח נשוא התיק שבפני, בכל האמור בפעילות המזח ונהגי הקבוצה השלישית :

"ש. מה מידת היכרותך עם חוף אמנון?

ת. חוף זה אני מבקר פעמיים ביום מכיר את ההתנהלות את ההיסטוריה, **מכיוון שהחוף הינו בהליכים משפטיים מולנו ומול מנהלת הכנרת אז מן הסתם אני מעט בקיא במה שקורה שם ...** (עמ' 3 ש' 15-17 לפרוטוקול).

ת. המקום הזה הוא מפרץ אמנון, הוא היה בעבר כפר נופש, זה היה של תשובה החכירו את שטח המלון **והפכו את החניון רכב לסירות שעד 2012 היה לו אישור** ואז פג התוקף של חניון הסירות ... (עמ' 4 ש' 24-25 לפרוטוקול).

ש: ישנה גם טענה לגבי רישיון עסק למקום מה ידוע לך על זה?

ת. **היה עד סוף 2012 רישיון לחניון הסירות כלומר המועצה המקומית היא זאת מאשרת היכן מעלים ומורידים את כלי השיט היה אישור שבסוף 2012 הוא נגמר מכיוון שהם ממשיכים לתפעל את המקום בתוך חניון סירות שהוא מקום להורדה ולהעלאת סירות מנהלת הכנרת מנהלת תיק בעניין כנגדם.**

ש. כלומר אני רוצה להבין שאתה אומר " רישיון לחניון הסירות " היה להם אישור עד 2012?

ת. זה בית מלון, היה חניון רכב, עשו שינוי שזה יהיה חניון סירות באישור המועצה. **זהו חניון לרכב וסירות והיה למטה מקום להעלאה ולהורדת סירות. המקום שהיה למטה היה באישור אבל האישור שניתן הוא לא היה כחוק. אבל היה אישור עד סוף שנת 2012.** (עמ' 6 ש' 20-28

לפרוטוקול).

...

ש. שדברת על הרישיון עסק למיטב ידעתך אתה דברת על החניון שהיה של הרכב שהפכו אותו לחניון סירות, זה הרישיון שפקע?

ת. אני העלתי את זה כהערה אם אתה רוצה אפשר למחוק אותה, **לפי מיטב ידיעתי כל האזור הזה מתנהל משפט כנגדו**. אני לא עוסק ולא בסמכותי" (עמ' 9 ש' 4-1 לפרוטוקול).

בתאריך 22/9/11 הוגש כנגד הנאשמים אב אור שרתי חניון נופש בע"מ, אליהו און וסמי אבודרהם כתב אישום על ידי איגוד ערים כנרת. כתב האישום ייחס לנאשמים ביצוע עבירות לפי סעיפים 4 ו- 14 לחוק רישוי עסקים התשכ"ח- 1968 וצו רישוי עסקים (עסקים טעוני רישוי) התשנ"ח- 1995, פריט רישוי מסי 8.8 (כלי שיט-מעגן ואחסנתם), סעיפים 145 (א), 204 (א) ו- 208 לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה- 1965, סעיפים 5 ו- 58 לחוק הניקוז וההגנה מפני שיטפונות, תשי"ח - 1957, סעיפים 20 ב (א), 20 ב (ב), 20 כא ו- 20 כב לחוק המים, התשי"ט- 1959 וכן סעיפים 4, 3, 2 ו- 5 לחוק עזר לרשות הניקוז כנרת (שמירה על רשת ניקוז), תש"ם- 1980.

על פי הנטען בכתב האישום, החל מחודש אפריל 2010 או במועד סמוך לכך, ועד למועד הגשת כתב אישום (להלן: "**תקופת העיסוק**") מפעילים הנאשמים עסק בדמות מעגן-מנגש לצורך הגלשת והורדת כלי שיט מהחוף אל המים, במתחם הידוע כ"חוף מפרץ אמנון" (להלן: "**העסק**"). מתחם זה מצוי בתוך שטחה של המאשימה ובאחריותה, ובכלל זה בתחום האיגוד ובתחום הפיקוח, כהגדרתם בתוספת הראשונה לחוק הסדרת הטיפול בחופי הכנרת, התשס"ח - 2008 (להלן: "**חוק הסדרת הטיפול בכנרת**").

הנאשמים עסקו במשך תקופת העיסוק באחסנתם של כלי שיט במתחם, על פי היתר זמני, הכפוף לתנאי המאשימה ו/או לקבלת כל האישורים ו/או ההיתרים הרלוונטיים מאת המאשימה. ברם, אישורים ו/או היתרים כאמור לעיל, לא נתקבלו בידי הנאשמים, בזמן הרלוונטי.

במהלך תקופת העיסוק הקימו ו/או הציבו ו/או התקינו ו/או בנו הנאשמים מעגן/מנגש צף על פני המים באורך של לפחות 50 מטר ובשטח כולל של כ- 200 מ"ר (להלן: "**העבודות ו/או השימוש**" ו"**המנגש**" בהתאמה). המעגן או המנגש, מעוגן בקרקע החוף לקוביות בטון גדולות וכבדות המונחות דרך קבע על פני הקרקע שבמתחם.

העבודות ו/או השימושים שנעשו הם טעוני היתר, ברם הם בוצעו ללא היתר. כמו כן, הנאשמים משתמשים ללא היתר בקרקע שבמתחם.

בתקופת העיסוק הנאשמים ביצעו עבודות על שפת הכנרת ו/או גדותיה ו/או בסמוך להן המהווים אגן היקוות

וערוץ ניקוז מרכזי, המצוי באחריותה של המאשימה:

א. ביצוע העבודות ו/או השימוש במנגש ע"י הנאשמים, ובכלל זה הצבתו במימי הכנרת, הינן פעולות המזהמות ו/או עלולות לזהם את מי הכנרת, במישורין או בעקיפין.

ב. הנאשמים הציבו ו/או הניחו ו/או העבירו ו/או השליכו ו/או הטילו ו/או החזיקו את המנגש בתוך הכנרת ו/או הניחו לאחר לעשות פעולות כאמור, בניגוד לדין.

חרף התראות חוזרות ונשנות שניתנו לנאשמים ע"י המאשימה ו/או באי כוחה במועדים 27.3.11, 24.5.11, 21.2.11 ו- 25.7.11 המשיכו הנאשמים לפעול בעסק ובמתחם ולבצע את העבודות ו/או השימוש ללא רישיון או היתר כדון.

הנאשמים הקימו ו/או הפעילו את העסק מבלי שהיה בידם רישיון עסק כדון וללא היתר בניה כדון וכן ללא קבלת האישורים ו/או ההיתרים הרלוונטיים מאת המאשימה ו/או בניגוד לתנאי המאשימה כנדרש.

בתאריך 10/11/14 ולאחר שנשמעו העדויות בתיק שבפני ניתנה הכרעת דינו של כב' סגן הנשיא השופט פורת בתיק 46717-09-11 אשר הרשיע הנאשמים בעבירות המיוחסות להם למעט העבירה לפי סעיף 5 לחוק הניקוז וההגנה מפני שטפונות, תשי"ח - 1957 בגינה זוכו הנאשמים.

במסגרת הכרעת דינו קבע בית המשפט כי המתקן הצף (ואשר כונה על ידי הצדדים בתיק שבפני מזח, מעגן, מעגנה) הינו מתקן "מעגנה" או "מעגן" הטעון רישוי. כמו כן קובע בית המשפט מפורשות כי רישיון זמני שניתן עד שנת 2012 לנאשמים לאחסון סירות אינו כולל הרשאה להוריד סירות למי האגם באמצעות משטח הורדה או מנגש. בית המשפט מציין כי הנאשמים כלל לא הגישו בקשה לקבלת רישיון עסק לשנת 2013 (להלן: "הכרעת הדין המרשיעה").

אין חולק כי הכרעת הדין המרשיעה ניתנה לאחר האירוע נשוא האירוע הנדון בפני, לא קיימת זהות נאשמים ומאשימה בשני התיקים ולא ניתן לגזור קביעות עובדתיות מתיק אחד למשנהו אך מעדות הפקח רדוני עולה כי נהיר היה גם בשנת 2013 לפקחי המאשימה שנהגי הקבוצה השלישית פועלים במקום ללא רישיון עסק וכי רישיון העסק שניתן עד שנת 2012 עסק לכל היותר בשירותי אירוח ואחסון סירות ולא דובר בו דבר וחצי דבר על הובלת סירות למזח וממנו והפעלת מזח במקום.

לסיכום עד כאן, מצאתי כי נהגי הקבוצה הראשונה הופלו לרעה ביחס לנהגי הקבוצה השנייה ובמיוחד ביחס לנהגי הקבוצה השלישית. אפליה זו קיבלה ביטוי בשנת 2013 ברישום דו"חות בגין נהיגה בחוף הים לנהגי הקבוצה הראשונה בעוד ששאר הנהגים נהנו על פי רוב מהיעדר אכיפה כלל. גם כאשר היו פקחי המאשימה רשמים דו"חות לנהגי הקבוצה השלישית (טרקטורים או עגלות) הרי שזכו נהגים אלו להקלות בשעה שרק

לאחר חנייה משך זמן של מחצית השעה ויותר נענתה ברישום דו"ח בעוד משך הזמן שניתן לנהגי הקבוצה הראשונה בטרם רישום דו"ח היה קצר בהרבה.

אפליה אסורה הינה יחס שונה לציבורים דומים או בנסיבות דומות. באם היו נהגי הקבוצה השלישית מחזיקים ברישיון עסק כדין לעסוק בהורדה והעלאה של כלי שיט אל חוף ימת הכנרת וממנו ובהפעלת המזח ("המנגש") לא היו נהגי הקבוצות השונות שווים בזכויותיהם. בשעה שאין חולק כי פקחי הרשות היו מודעים למצב החוקי וכי מתנהל הליך משפטי במסגרתו הוגש כתב אישום על ידי איגוד ערים כנרת כנגד הנאשמים, לא היה זה ראוי מצד פקחי המאשימה, כמדיניות ברורה ועקבית בשנת 2013, להעלים עין מעבירות נהיגה בחוף הים שנעברו על ידי נהגי הקבוצה השניה מעת לעת ועל ידי נהגי הקבוצה השלישית מדי יום ביומו, לעיתים פעמים רבות באותו היום ולבחור כקהל יעד לאכיפה דווקא את נהגי הקבוצה הראשונה אשר לא קבעו עובדות בשטח על פני זמן, לא פעלו לביצוע העבירות ממניעים כלכליים ולא פעלו בניגוד למספר חוקים מרכזיים כאמור בכתב האישום ובהכרעת הדין המרשיעה כפי שעשו נהגי הקבוצה השלישית.

פגיעה מהותית בתחושת הצדק וההגינות המשפטית :

תכליתו החקיקתית של חוק איסור נהיגה ברכב בחוף הים, התשנ"ו - 1997 מבוסס על שני אדנים עיקריים : האחד, הינו הרצון לשמור על ביטחונם של המתרחצים והעושים שימוש בחוף הים כמקום נופש והשני, הינו הרצון לשמר את איכות הסביבה והשמירה על ערכי טבע חשובים באזור חופי הים.

תכלית חקיקתית זו אמורה לעמוד לנגד עיני פקחי המאשימה בכל רגע נתון בו הם נדרשים להפעיל סמכותם שניתנה להם על פי החוק.

מהתמונות שהוצגו לעיוני במהלך שמיעת הראיות 1/נ, 2/נ, 10/נ ומעדות הפקח רדוני עולה כי נהגי הקבוצה השלישית עושים שימוש תדיר מאוד ברצועת חוף הים האסורה בנהיגה על פי החוק לצורך הובלת כלי שיט וחנייתם בסמוך לקו החוף. גם מבלי שהובאו ראיות ישירות בנושא, אין כל ספק שקבוצת נהגים זו גרמה לנזק מתמשך ומשמעותי לנוף ולטבע במקום. בוודאי נכונים הדברים ביחס לנזק הקטן באופן יחסי אשר נגרם מפעולתם של נהגי הקבוצה הראשונה אשר אינם על פי רוב פוקדים את חוף הים לעיתים קרובות ואינם נעים הלך ושוב בין המנגש לחניון הסירות.

אם לא די בכך הרי שמעדות הפקח רדוני עולה כי בשנת 2013 הייתה הרחצה מותרת באיזור המנגש. הפקח רדוני טען כי האבחנה שנערכה באכיפה כלפי נהגי הקבוצה הראשונה אל מול נהגי הקבוצות השניה והשלישית נעשתה לצורך ההגנה על המתרחצים שכן באמצעות "הפעלת שיקול הדעת" מצד הרשות באי אכיפה כנגד נהגי הקבוצות השניה ובמיוחד השלישית נחסכו נסיעות רבות בתחום רצועת החוף ובכך קטן הסיכון הבטיחותי לציבור המתרחצים. הדברים נאמרו כחלק מגישה רווחת ככל הנראה בקרב פקחי המאשימה כי הציבור רשאי ליהנות מן הספורט הימי במקום וכי הציבור זכאי לנפוש ולא רק "לשלם דו"חות". בכל הכבוד הראוי, לא ברור כיצד טרקטור הנע על חוף הים כאשר הוא גורר כלי שיט מסכן פחות את בטחון המתרחצים מאותו רכב הנע בשטח רצועת החוף או גורר עצמאית כלי שיט אל קו המים. שני כלי הרכב מסכנים סיכון של ממש את ציבור המתרחצים. מעדות הפקח רדוני אני למד כי המאשימה השלימה עם מצב דברים במסגרתו פועלים נהגי הקבוצה השלישית בניגוד לחוק וכדי לצמצם את תנועת כלי הרכב בחרה להעלים

עין מעובדה חשובה זו במסגרת מדיניות האכיפה במקום. כל זאת בשעה שמצופה מרשות מנהלית לפעול כנגד כל הגורמים מפירי החוק באופן דומה כך שכל מפר חוק יטופל אכיפתית, בין אם באזהרה ובין אם ברישום דו"ח. עוד אוסיף כי פעולתה זו של הרשות אף עוודדה הלכה למעשה את שכירת שירותיהם של נהגי הקבוצה השלישית בידי אזרחים כדוגמת הנאשם אשר סברו כי פעילותם של הראשונים חוקית ולראיה מדיניות פקחי המאשימה אשר רושמים דו"חות כנגד אזרחים "מן השורה" הנוסעים במקום עם רכבם אך נמנעים מלרשום דו"חות כנגד נהגי הקבוצה השלישית במקום. להדגיש, שיקול דעתם של פקחי המאשימה נתון להם בכל רגע בפועלם תוך הפעלת שכל ישר והגיון בריא אך אין לשיקול דעת זה דבר עם מדיניות אכיפה מגמתית על פי אוכלוסיות וקטגוריות.

לאור כל האמור לעיל אני קובע כי רישום הדו"ח והגשת כתב האישום עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית.

נפקות הקביעה בדבר קיומה של הגנה מן הצדק מחמת אכיפה בררנית:

בהתאם להוראות סעיף 150 לחסד"פ, בעת שבית המשפט מוצא לקבל טענה מקדמית רשאי הוא להורות על תיקון כתב האישום או לבטלו.

כבר נקבע לא אחת בפסיקה, כי במצב דברים בו מגיע בית המשפט לכלל מסקנה כי קיומו של ההליך כרוך בפגיעה ממשית בתחושת הצדק וההגינות, כבמקרה דנן, עליו לבחון האם לא ניתן לרפא את הפגמים אשר נפלו בהליך באמצעים מתונים מאשר ביטול כתב האישום.

(לעניין זה ראה דבריה של כבוד הנשיאה ד' בייניש במסגרת רע"פ 6091/11 פלוני נ' **התובע הצבאי הראשי** [פורסם במאגרים המשפטיים] והמובאות שם).

ריפוי הפגם אשר נפל בהליך דנן יכול ויתאפשר עם הגשת כתבי אישום כנגד אותם נהגים חברי הקבוצה השנייה והשלישית אשר ביחס אליהם הופלה הנאשם דנן (ראה לעניין זה לדוג': בעת"מ (ת"א) 1349/06 - **שבו יצחק** נ' **עירית תל-אביב יפו** [פורסם במאגרים המשפטיים]).

אולם, מן הטעמים שלהלן, סבורני כי בנסיבות המקרה דנן לא ניתן לרפא את הפגם אשר נפל בהליך בדרך זו וכי יש להורות על ביטולו של כתב האישום.

כפי שצוין לעיל, עד התביעה אישר כי הימנעותו מרישום דו"חות כנגד נהגי הקבוצה השלישית נבעה ממדיניות בה נקטה המאשימה לאורך זמן ממושך.

במצב דברים זה, הרי שריפוי הפגם אשר נפל בהליך זה באמצעות העמדתם לדין של נהגי הקבוצות השניה ובמיוחד השלישית, אשר ביצעו עבירה דומה לזו אשר בוצעה על ידי הנאשם דנן ואף עלו עליה עשרות מונים בתדירות העבירות שבוצעו במשך יום אחד ועל פני תקופה ארוכה איננה אפשרית בשלב זה כלל ועיקר מטעמים מובנים של היעדר תיעוד ואיסוף ראיות.

בשולי הדברים אעיר כי ב"כ הנאשם טען שיש לבסס הקביעה בגין טענת ההגנה מן הצדק גם על כך שהרשויות לא עשו

כדי להפסיק פעילות המעגן, לא פורסמה כל הודעה לציבור, לא הוצא כל צו סגירה ובכך יצרו הרשויות מצג לפיו המקום פועל על פי חוק וכעת נטען כי אין מדובר במעגן. הגם שהוכח בפני כי הנאשם הופלה לרעה אל מול קבוצת הנהגים השלישית באופן מובהק, לא הוכח בפני כי המאשימה בהתנהלותה יצרה מצג כלשהו כלפי קבוצת הנהגים הראשונה שהרי שילוט שהוצב על ידי המאשימה ביקש להניע הנאשם ודומיו מלנהוג ברכב שלא למטרת הורדה והעלאת כלי שיט. המצב שיצרה המאשימה כוון אל נהגיה הקבוצה השנייה והשלישית אשר לא ננקטו כלפיהם פעולות אכיפה, דבר שעודד המשך נהיגה מטעמים בחוף הים והביא בסופו של יום לאותה אפליה אסורה ופגומה של נהגי הקבוצה הראשונה, במיוחד אל מול נהגי הקבוצה השלישית.

סוף דבר:

בהתאם להוראות סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי {נוסח משולב}, תשמ"ב - 1982 אני מורה על ביטול כתב האישום.

ניתנה והודעה היום ו' טבת תשע"ה, 28/12/2014 במעמד הנוכחים.